

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΙΩΑΝ. ΑΝ. ΖΗΡΑ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΣΩΗ ΑΝΤΙ ΣΩΗΣ

Τὰ μεσάνυχτα είχαν περάσει και ὁ νεαρός ἀνθυπαλογαγός Παῦλος ἰππεύσας ἕνα πελώριο οὐγγαρέζικο ἄλογο, διευθύνετο εἰς τὴν παρὰ τὴν Καστέλα οἰκίαν του. Τὸ κρῦο ἦταν διαπεραστικὸ· ὁ βορρῆς μὲ ἀγρία μάνια ἐσούριζε διὰ μέσου τῶν δένδρων τῆς λεωφόρου προσπαθώντας νὰ τὰ συμπαρᾶσῃ στὸ ὀρηκτικὸ του διάβα. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούεται τὸ βογγητὶδ τῆς ἀγριεμένης θάλασσας ποῦ μὲ μιὰ λύσσα ἀφάνταστη, ἐσπάζε τὰ πελώρια καὶ ἀφροστεφάνωτα κύματά της στοὺς ἀπόκρυμνους βράχους. Πίσσα, σκοτάδι παντοῦ ποῦ καὶ ποῦ τὸ τρισκότεινο στερέωμα ἀλάκωναν ἢ φειδιωτὲς ἀστραπὲς φωτίζοντες γιὰ μιὰ στιγμή τὴν κοιμώμενη φύσι. Ὁ Παῦλος χωμένος σ' τὸ βαρὺ μανδύα του, ἐχτύπα ἀλύπητα τὸν οὐγγαρέζο του, ὅπως ἔτρεχε μὲ μιὰ δαιμονισμένη ταχύτητα ἀφίπνοντας κἄτι ἄλλοκοτους χρεμετισμοὺς τοὺς ὁποίους ἐπνιγε τὸ ἀγριο μεῦγκρισμα τοῦ ὄρουμένου ἀνέμου. Εἶχε τώρα περάσει τὴ λεωφόρον κ' ἔτρεχε στὸ στενὸ δρομάκι ποῦ πάει στὴν Καστέλα· τὰ νερά ποῦ σκόρπιζε ἢ θάλασσα χτυπώντας τὰ αἰχμηρὰ βράχια, ἐφθάναν μέχρις αὐτοῦ σιγοδρέχοντας τὸ παγωμένο πρόσωπό του. Ἐνῶ ἔμως γοργότερε τ' ἀτίθασο ἄτι του, αἰσθανόμενος, ὡς φαίνεται τὴν ἐπερχομένη θύελλα, ἔαφνου μιὰ διαπεραστικὴ φωνή, μιὰ φωνὴ ποῦ ζητοῦσε βοήθεια, ἔφερε ὁ ἀέρας σ' τὰ αὐτιά τοῦ Παύλου. Τραβάει τὰ γκέμια μ' ὄση δύναμι εἶχε καὶ τ' ἄλογο σταματᾷ ἀλαφιασμένο σὰν νὰ ἤθελε νὰ μάθη καὶ αὐτὸ τί ζητοῦσε ὁ ἀναβάτης του ποῦ τοῦ ἐπέβαλε νὰ σταίῃ· καιρὸ δὲ χάνει ὁ Παῦλος πηδαίει καὶ τρέχοντας διευθύνετο πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούσθηκε ἡ φωνή.

Ποῦ ἐπήγγαινε στὸ δλόπυχο αὐτὸ σκοτάδι; Ποῦ ἔτρεχε;

Ἐπήγγαινε ἐκεῖ ποῦ ἡ φωνὴ τοῦ κινδύνου τὸν καλοῦσε! Ἐτρεχε νὰ δώσῃ ζωὴ σ' αὐτὸν ποῦ τὴν ἔχανε μὲ κίνδυνον τῆς ἰδικῆς του! Ἐρρίχτηκε μὲ βία στὰ αἰχμηρὰ βράχια, ποῦ σὰν βρυκόλακες ὑψοῦνταν μπροστά του, καὶ κρατούμενος δυνατὰ ἀπ' αὐτὰ, κατέβαινε κατέβαινε σιγὰ σιγὰ· σὲ μιὰ ἔμως στιγμή κόπηκε ἀπὸ τὸ βράχο, τὸ κομμάτι ποῦ στηρίζετο καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ κατρεκυλοῦσε σ' τὸ χάος· τὸ σῶμα τοῦ Παύλου ἔταν κόπασε ὁ κατήφρος, ἔμενε ἀκίνητο, σωριασμένο ἀνάμεσα σὲ δύο πελώριες πέτρες· εἶχε λειποθυμήσει ὁ δούστυχος! Μόλις συνήλθε λίγο ἕνας βρυχιθμός βγήκε ἀπ' τὰ στήθια του, μιὰ βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του· ἐν τὸν ἔμελλε γιὰ τὴ ζωὴ του, ὄχι, ὄχι δὲν τὸν ἔμελλε, τὸν ἔμελλε μόνον γιὰτι ἀπὸ μιὰ ἀπροσεξία του θὰ ἐγίνετο ἀφορμὴ νὰ χαθῇ μιὰ ἄλλη ζωὴ, μιὰ ζωὴ ἀγνωστὴ σ' αὐτὸν, μιὰ ζωὴ γιὰ τὴν ὁποίαν ἔδωσε ὑπόσχεσι στὸν ἑαυτὸν του ὅτι θὰ τὴν ἐσωζε, κ' ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ τὸ λόγο του· ἀνασηκώθηκε λίγο κ' εἶδε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι ὅτι δὲν ἔπαθε

τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ κἄτι ἀμυχὲς ποῦ οἱ μυτεροὶ βράχοι τοῦ ἔκαμαν ἔταν κατρακυλοῦσε.

Ἡ ἴδια φωνὴ ξανακούστηκε ἀλλὰ κἄπως ἀδυνατισμένη, κατὰ ἀε ἔμως ὅτι κἄπου 'κεῖ πλησίον ἦτο ἡ ζωὴ ποῦ γύρειε νὰ σώσῃ. Μπροστά του τώρα ἀπλοῦταν ἡ θάλασσα· ἐβλεπε σὰν ἀπὸ διάφανο πέπλο μπρὸς σ' τὰ μάτια του πελώρια κυματῆνια βουνὰ τὸ ἕνα κοντὰ στ' ἄλλο νὰ σπᾶνε σ' τὰ πόδια του μ' ἕνα βαρὺ μεῦγκρισμα. Ἐνῶ προσπαθοῦσαν τὰ μάτια του νὰ περάσουν τὸ πυκνὸ αὐτὸ σκοτάδι γιὰ νὰ ἴδουν ἐκεῖνον ποῦ ζητοῦσε βοήθεια ἔαφνου ἕνα ἀστραμμα φώτισε τὴ θάλασσα, κ' εἶδε, λίγα μέτρα μακριὰ ἀπὸ τοὺς βράχους, ἕνα ἀνθρώπινο κορμὶ νὰ παραδέρνει μὲ τὰ γιγάντια κύματα· καιρὸ δὲν χάνει, κ' ἄμέσως ρίχνεται, ὅπως ἦταν, στῆς θάλασσας τὰ βάθια, καὶ προχωρεῖ γοργὰ γοργὰ νὰ σώσῃ τὸ κομμάτι ποῦ σὰν μπαλόνι τῶπαιζαν τῆς θάλασσας τὰ κύματα, κ' ἐνῶ λίγο ἔλλειψε τὸν ἀνθρώπο νὰ πιάσῃ, κῆμα θεόρατο μπροστά του βρέθηκε καὶ τὸν πετάει μὲ λύσσα ξανά ὡς τὴ στεριά: Ὁ Παῦλος ἔμως δεινὸς κολυμπηστής, ποῦ ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν τὸν ἐτρόμαζε, τὸ θάρρος του δὲν ἔχασε ξαναβουτᾷ πάλι, καὶ παλεύοντας μ' αὐτὸν τὸ χάρο ποῦ ἤθελε ν' ἀρπάξῃ μιὰ ζωὴ, τὸν ὄγκο πλησιάζει τὴν ὥρα ποῦ βυθίζονταν σ' τῆς θάλασσας τὰ βάθια κ' ἀπ' τὰ μαλλιά τ' ἀρπάζει μὲ τὴν χερὶ πλέκοντας μὲ τ' ἄλλο του κρατώντας τὸ ἀψυχο κορμὶ στὴ στεριά τραβάει. Τὸ ἔσωσα, τὸ ἔσωσα ἀρχίζει ὁ Παῦλος νὰ φωνάζῃ μὲ χαρὰ. Καὶ τὸ ξαπλώνει σ' ἕνα ἴσωμα· κ' ἐνῶ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ αὐτὶ σ' τὴ καρδιά νὰ ἴδῃ ἂν νεκρὸ τὸ ἔδγαλε ἢ ὄχι, ἄλλη ἀστραπή ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τὸ θάλασσοδαρμένο. Ἦταν γυναίκα νεαρὴ! Ὡ! ἦταν κορίτσι ἔμερσο!

Καὶ ζωντανὸ συνάμα, λυπόθυμο ἔμως ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴ πολὺ τὴ κόουρασι. Ἀρπάζει ὁ Παῦλος τὸ εὐγενικὸ φορτίο στὴν ὄρη ἀγκυκαλιὰ, ἀναβαίνει τὰ βράχια καὶ τρέχει γιὰ τὴν πόλι· ἔλα κατὰκλειστα, ψυχὴ ζωντανὴ δὲν ἐφαίνεται ποθεν· μιὰ χαρὰ ἀφανίστη αἰσθάνθηκε ἔταν εἶδε ἕνα θαμπερὸ φῶς νὰ περπατᾷ στοὺς δρόμους. Εἶχε κεῖ ἀποκάμει ὁ δούστυχος ἀπὸ τὴν πολὺ κόουρασι, ἐντεῖνει τὰς δυνάμεις του καὶ παραπατώντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ φτάνει τέλος τὴν περπατιάρικη καντῆλα.

Ἐνας πελώριος ἀνδρας μόλις τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ, ἄρχισε νὰ διαλαλᾷ τὸ ἐμπόριό του. Ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους στερεολαδίτας ποῦ πουλοῦσαν τὸ πρῶνὸ ζεστό.

— Πές μου σὲ παρακαλῶ καλέ μου ἀνθρώπε ποῦ εἶναι κανένα φαρμακεῖο ἐδῶ κοντὰ νὰ διανυκτερεύῃ— εἶπε μὲ φωνὴ τρέμουσα ὁ Παῦλος— γιὰτ' ἔχω μιὰ ἀρρωστὴ βαρειά.

— Δὲν εἶν' κανένα, διαβάτη μου κοντὰ. Ἀρχίζει πάλι ὁ Παῦλος τὸ γοργὸ τρέξιμό του κρατώντας σφιχτὰ τὴν λιποθυμισμένη κόρη, ἔμπηκε στὴν πόλι. Ἐνα σπινὸ ἤλεκτρικὸ λαμπιόνι φωτίζει μιὰ κίτρινη σκηνὴ καρ

τέλα «ΕΞΟΔΟΧΟΙΟ Ο ΠΕΙΡΑΙΑΣ» Βροντᾷ σπασμοδικὰ· ξαναβροντᾷ καὶ ἕνα δυνατὸ χασμουριτὶδ ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Χτυπάει γιὰ τρίτη φορὰ. — Σ' τὸ διάλογο τέτοια ὥρα τί ἔπαθες καὶ βροντᾷς ἔτσι;

— Ἄνοιξε σὲ παρακαλῶ εἶναι ἀνάγκη. — Δὲν ἔχουμε κάμαρη, κύριος, εἶναι πιεσμένες οὐλές καὶ ξεφορτώσου μας.

— Μὰ σὲ παρακαλῶ, ἀνοιξε, θὰ κάμῃς ἕνα μεγάλο καλὸ· ἔχω μιὰ ἀρρωστὴ.

— Ἐ! Στάσου, λοιπὸν τότε νὰ σοῦ ἀνοίξω. Ἀφοῦ ἔσυρεν δύο— τρεῖς σύρτες ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μιὰ σκελετωμένη μορφὴ γυναικὸς παρουσιάστη.

— Δόξα σοι Κύριε, Δόσε μου ἕνα δωμάτιο καὶ θὰ σοῦ τὸ πληρώσω ὅσο θέλεις.

— Ἔλα ἀπάνω. Ἄνερχονται τὴ σαθρομένη σκάλα. — Τί ἔχει, ἡ γυναίκα κὺρ Λοχαγέ;

— Πᾶμε πρῶτα στὸ δωμάτιο καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ.

Μπαίνουν σ' ἕνα ἄλλιο δωμάτιο· δύο κρεβάτια στηριγμένα σὲ στρίποδα, ἕνα τραπέζι ὑπόπτου χρώματος, ἀπὸ τὴν πολὺ ἀκαθαρσία καὶ δυὸ καρέκλες μὲ χωρὶς ψαθί, ἦσαν τὰ μόνα ἐπιπλα τοῦ δωματίου.

Καὶ ἀφοῦ ἐξάπλωσαν τὸ σῶμα τῆς κόρης σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δύο κρεβάτια, εἶπεν ὁ Παῦλος στὴ Διευθύντρια τοῦ Ξενοδοχείου.

— Ἐμπρὸς τώρα κυρά μου, τώρα νὰ τὴν κάμουμε νὰ συνέλθῃ, γιὰτι εἶχε παραπατήσῃ κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ μὴ τὰ ρωτᾷς.

— Μπᾶ.... ! Ἀρχισαν καὶ οἱ δύο τῆς ἐντριβὲς καὶ ὄλα τὰ γιατροσόφια ποῦ γινώριζε ἡ κυρία τοῦ Ξενοδοχείου.

Ὁ Βορρῆς εἶχε κοπάσει λίγο. Ἡ πρῶτες ἀχτίδες τῆς ἡμέρας προσεπάθουν νὰ διασχίσουν τὰ τρισκότεινα σύνεφα, ἢ φύσις γύρω ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ κἄποια ἡμερώτερη ὄψι.

Ὁ Παῦλος ἐκάθητο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα περιμένοντας τὸ γιὰτρό. Δὲν ἀπέσπα τὸ μάτια του ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη ἀγνωστὴ.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Παῦλος πετάγεται· τὰ μάτια τῆς λιποθυμισμένης σιγὰ— σιγὰ ἀνοίγονται, μοιάζοντας σὰν τὸν ἥλιο ποῦ ἀρχίζει τὸ πρῶτ' νὰ βγαλῇ ἀπ' τὰ κορφοβούνια.

— Ἄ α α χ. Ρογοτιστὸς ὁ Παῦλος περιμένει νὰ μιλήσῃ, περιμένει νὰ συνέλθῃ ἢ δυστυχισμένη ἐκείνη κόρη, γιὰ νὰ σηκώσῃ μόνη της τὸ πέπλο τοῦ μυστηρίου ποῦ τὴν σκεπάζει.

— Ποῦ.... εἰ... μαί...; τί... θε... λε... τε... σεῖς... κοντ...

(Ἔπεται συνέχεια)

Ὁ Θεὸς ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς συνειδήσεως.

Ποίησις εἶναι ἡ ἀρμονία τῆς ἢ ζητοῦσα νὰ σφετερισθῇ φύσεως.